

SBORNÍK TRAMPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

XXXV. TRAPSAVEC 2009

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

TRAPSAVEC

POZOR NA ZMĚNY V TRAPSAVCI!!!

Od tohoto ročníku jsou změny termínu uzávěrky i vyhlášení výsledků. Uzávěrka již není v dubnu, ale **28. ÚNORA** a oheň Trapsavce spojený s vyhlášením výsledků není v září, ale **POSLEDNÍ VÍKEND V KVĚTNU!**

Propozice 36. ročníku Trapsavce:

Soutěž je tématicky zaměřená na práce zasvěcené přírodě a trampování.

Soutěží se ve dvou kategoriích dle věku a předchozích úspěchů:

Próza a poezie (nejlépe ohodnocená práce autora-ky do 23 let získává cenu Malého trapsavce)

Kategorie Oldpsavců – Próza a poezie (ti, kteří získali v Trapsavci tři ceny a víc bez ohledu na věk)

Nejlépe ohodnocená práce bez rozdílu kategorie získává hlavní cenu – **Zlatého trapsavce**.

Každý účastník může do soutěže zaslat maximálně tři povídky s rozsahem do čtyř stran A4 a maximálně tři básně – celkem 6 prací.

Každou práci prosím zašlete v devíti nepodepsaných kopiích (8x pro porotce a 1x archiv) a pokud možno i mailem (ušetříte nám tím případně „datlování“, když budeme chtít báseň či povídku někde zveřejnit)

Psavci žijící mimo Českou republiku mohou poslat svá díla mailem na puchejr@volny.cz

K soutěžním příspěvkům přilož lístek se jménem a adresou, datem narození, případně i e-mail, a ofrankovanou obálkou se zpáteční adresou účastníka (pro poslání zvadla na slavnostní oheň – předávání cen). Posílání ofrankované obálky se samozřejmě netýká příspěvků ze zahraničí - pošleme zvadlo mailem.

Organizátoři Trapsavce se zavazují oslovit alespoň dva autory / autorky účastníci se soutěže a **nejpozději do jednoho roku jim vydat sbírku.**

Uzávěrka soutěže je každoročně 28. února!

Své povídky a básně pošlete na:

Sdružení Avalon (Iva Spurná – Draculea)

Komořanská 87/13, 143 00, Praha 4

e-mail: puchejr@volny.cz

webové stránky: www.sdruzeni-avalon.cz

TRAPSAVEC

SLOVO OZNAČUJÍCÍ TRAMPSKÉHO PSAVCE.

(PAJDŮV SLOVNÍK NAUČNÝ, ROK VYDÁNÍ 1971)

Sborníky Trapsavce vycházejí již od roku 1986, ale tento e-sborník je teprve třetí v řadě. Pokud se ti jeho obsah líbil, klidně ho pošli dál, budeme jen rádi a děkujeme!

V případě zájmu o účast v Trapsavci najdeš propozice soutěže na začátku sborníku. Zároveň ti rádi odpovíme na tvé dotazy.

A pro ty, kteří o Trapsavci chtějí vědět víc o historii Trapsavce:
<http://www.sdruzeni-avalon.cz/trapsavec.php>

Vybrané povídky a básně z víc jak 10 000 prací
poslaných do Trapsavce od roku 1971.
<http://www.sdruzeni-avalon.cz/trapsavec3.php>

Tramenské knížky a publikace,
sborníky Trapsavce a zpěvníky
(Miki Ryvola, Wabi Ryvola, Mirek Valina, Zdeněk Šmíd,
Akéla, Jupp, Belmondo, Juan, Tony, Lišák, Kazatel a další)
Najdeš na: <http://www.sdruzeni-avalon.cz/knihy.php>

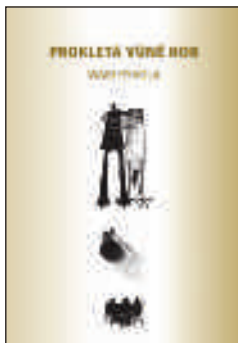
Trapsavecká fotogalerie
<http://www.sdruzeni-avalon.cz/trapsavec4.php>

Každý pátek najdeš trapsaveckou povídku či báseň
na folkovém serveru Folktime
<http://www.folktime.cz/>

Doporučujeme shlédnout Kavčín Trapsavecký deníček
<http://www.trapsaveckyydenicek.cz/>

TRAMPSKÉ KNIHY A PUBLIKACE

Vydává od roku 1994 Sdružení Avalon a od té doby se podařilo v edicích Zelené řádky, Trapsavec, Trilobit, Chechták a Táborový oheň vydat celkem 97 knih, sbírek a sborníků s tramskou tematikou. Následující tituly jsou ukázkou zatím těch novějších vydaných knižních titulů, které jsou ještě k dostání.

LISTÍ aneb CO ZBEJVÁ / Miki Ryvola
PROKLETÁ VŮNĚ HOR / Wabi Ryvola
ZÁCHRANNÁ BRZDA / Mirek Novák - Kazatel
CLAIM / Mirek Valina
JAK NABALIT PLAVOU DÍVKU / Zdeněk Šmíd
RYCÍ VIDLE NAVŽDY / Karel Růžička - Lišák
BRDSKÉ POVÍDKY / 12 různých autorů
POSLEDNÍ RECESISTA A TMA / Jan Drnek - Akéla
UDĚLALI MI NĚCO S PALCEM /

Michal Konečný – Jupp

NOC ZÚČTOVÁNÍ / Michael Antony - Tony

BRÁNA / Jaromír Hlavatý – Juan

TRAPSAVEC / sborníky tramské literární soutěže

Připravujeme:

STOPOU TOULAVOU /

Fredy Schubert a Miki Ryvola

BRDSKÉ POVÍDKY II / 12 různých autorů

Uvedené knížky jsou k zakoupení v našem e-obchůdku, který najdeš na webových stránkách Avalonu:

<http://www.sdruzeni-avalon.cz>

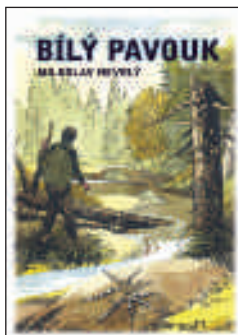
nebo na adrese:

Sdružení Avalon,

Komořanská 87/13, 143 00 Praha 4

tel: 608 774 099,

e-mail: puchejr@volny.cz

Dále vydáváme tramské časopisy

Puchejř a **Brdská vložka**,
trapsavecké **Řádky**.

Pořádáme **Písničkový vlak** z Prahy do Dobříše, pořad **Stopy sešlapaných bot**, tramskou literární soutěž **Trapsavec** a další...

XXXV. ročník Trapsavce 2009

O víkendů 18.–20. září 2009 se poblíž Ledče nad Sázavou na osadním místě T.O. Cooper Pedy uskutečnilo vyhlášení výsledků trampské literární soutěže Trapsavec.

Porota ve složení Gábina Vítová – Madelaine, Jaroslava Šálková – Kavče, Věra Náhlíková – Strunka, Milan Plch – Belmondo a Hanka Hosnedlová hodnotila celkem sto jedenáct povídek a básní od padesáti trapsavců z Čech, Moravy a Slovenska, z nichž dvanáct se Trapsavce zúčastnilo poprvé (tož vítějte).

V průběhu následujících dvanácti měsíců se bude setkávat s povídkami a básněmi z letošního klání na stránkách Pučejeře, Řádek, Oslavských bud, Severky, Brdské vločky, Vitamínu Kf!, Notesu a dalších. Dále je najdeš na webu Avalonu (www.sdruzeni-avalon.cz), každý pátek na Folktime (www.folktime.cz) a jednou měsíčně na Trapsaveckém deníčku (www.trapsaveckydenicek.cz).

Čtení trapsaveckých dílek proběhne na Stopách sešlapanejch bot v Plzni a v Praze, v Polanově síni, na Country rádiu, Jizerské notě a dalších akcích.

Bohužel, stejně jako vloni došlo málo prací. Přejde mi, že čím větší prostor má Trapsavec při publikování soutěžních povídek a básní, čím víc je o něm slyšet, tak tím málo od něho chodí příspěvků. Čím to je, tak nad tím si tu lámeme hlavy již delší čas. Pro příští ročník jsme proto přechodně (doufám, že přechodně) zrušili kategorii do 23 let. Například povídka od autora mladšího 23 let došla letos jen jedna, proto jsme tuto kategorii již nehodnotili.

Uvidíme za rok při dalším vyhlášení, jestli jsme se „dotkli dna“ – myslím tím počet příspěvků.

V žádném případě tím nemyslím jejich kvalitu, protože ta letos byla vysoká a bohužel se na všechny dobré povídky i básně na stupních vítězů nedostalo.

A na úplný závěr této předmluvy mezi námi vítáme organizační posilu v podobě mladé nadějně oldpsavkyně Pavlís.

Výsledky XXXV. Trapsavce 2009

ZLATÝ TRAPSAVEC

Pověst – Michael Antony TONY, Praha

Poezie do 23 let:

1. místo: neuděleno
2. místo: Večer – Bohdan Mezei HALUZ, Hronsek
3. místo: Jaroměřský chodec – Štěpán Lacina, Jaroměř

Poezie nad 23 let:

1. místo: Zpráva o nálezu hromadného hrobu na Kokořínsku – Zdeněk Ryšánek CRISCHOT, Vlašim
2. místo: Pokusy – Katarína Mezeiová TÚLAVÁ JACKIE, Hronsek
2. místo: Příměří – Zdeněk Ryšánek CRISCHOT, Vlašim
3. místo: Osud – Vladimír Javůrek VELKÝ DRÁK, Praha
3. místo: Warning! – Vojta Kouba, Chrást u Plzně

Poezie oldpsavců:

1. místo: Bez klobouku bos – Jaromír Hlavatý JUAN, Náchod

2. místo: Duben – Stanislava Bumbová, České

Budějovice

3. místo: Svědomí – Jitka Bílská STRÁŠA, Nové Město nad Metují

3. místo: Nokturno – František Břejcha ČÁRA, Plzeň

Proza do 23 let:

neuděleno

Proza nad 23 let:

1. místo: Válka je vůl – Jaroslav Pagáč JAROOŠ, Praha
2. místo: Listina – Václav Stričko VAŠÝK, Praha
3. místo: Den blbec – Martin Šlápota ŠLÁPI, Praha
3. místo: Bráskové – Jaroslav Pagáč JAROOŠ, Praha

Proza oldpsavců:

1. místo: Lumírek – Jan Valeš JENÝK, Holýšov
2. místo: Princezna – Vlastimila Hlavatá AŤKA, Náchod
3. místo: Tři mouchy jednou ranou – Iva Synáková TAPI, Brno

Tři mouchy jednou ranou

Za všechno vlastně může Jim. Kterej tam vůbec nebyl. Prostě mi v sobotu ráno přišla esemeska: „Smajlíku, sorry, mám angínu.“ Stál jsem už s báglem na nádraží, tak jsem jel sám. I když to na Skaliskách moc neznám. Nebo možná právě proto.

Ten kluk, Trendy, se ke mně přifařil hned ve vlaku. Taky neměl parťáka. Dotáh mě na nákejš kemp s fešáckým srubem a to bylo dobře, sám bych nemusel nic najít a byl pořádnej mráz. To ostatní už tak dobrý nebylo. Jasně že bych se s Jimem taky dělil o oběd, a nakonec s každým. A o večeri, o čokoládu, o kafe. Ale řek bych, že by pak zase moh on nabídnout něco svýho. Trendy byl schopnej se rozdělit akorát o cigarety. O který jsem ale já nestál.

Takže když nám v neděli zbyla na oběd už jen polívka, oblíz lžici a řek, že se vyrazí podívat po kempech. Už měl sbalíno, zatímco já vařil. Nevypadal, že na mě počká. Hned vyrazil, já srovnal spadlou čelist a byl jsem vlastně rád.

Teda, aspoň ešus moh umejt.

Chvíli jsem koukal do ohně a s něčím bojoval. Se vztekem, s lítostí, nevím. Nejvíc asi s výčitkami, že jsem mu něco od plic neřek, dokud tady byl. Pak jsem uklidil kemp a vyrazil na vlak. Zná se, odpoledne už bych byl hladomrtvej. A hlavně se ve mně usadil pocit, že už mi tenhle vandr nemá co nabídnout.

Jenže to byl omyl. Chvíli jsem bloudil, v noci napadovej sníš a nenašel jsem stopu. Ale pak jsem natrefil cestu a hele, šla po ní holka. Úplně sama. Teda, nebyla sama na vandru, jak se ukázalo. Trhla se od party dřív, že se ještě musí doma učit. Napřed jsem byl rád, že nepůjdu sám, a postupem času jsem byl čím dál radši.

Vranka, tak se holka jmenovala, taky vypadala spokojeně. Celou cestu jsme si povídali a najednou tady bylo nádraží. Do odjezdu chyběla celá půlhodinka.

Zrovna když jsem si v duchu pochvaloval, že to zas nejní úplně špatnej vandr, se to zase zvrtilo. Trendy. Nejspíš na Skaliskách už nenašel další sponzory.

Přikymácel se s nedbalou elegancí k nám a začal oslňovat. Mě ne, to dá rozum. Taky by se mu stěžít zadařilo. Hodil několik udiček

a Vranka se chytl na záhady a mystiku. Teda i já jsem zpočátku se zájmem poslouchal. Ono mi ani nic jinýho nezbylo, v tomhle oboru jsem neměl šanci. Zato Vranka mu čile sekundovala, jasně jí tyhle věci už dlouho zajímaly. No, černý dlouhý vlasy, jiskrný oči, nedalo práci představit si ji jako mladou čarodějkou. Ještě hábit a ten srandovní špičatejš klobouk.

Utnul jsem úvahy, páč přijel vlak. Uvnitř jsem jí pomoh s báglem do police. Hezky se usmála a sedla si tak nějak samozřejmě vedle mě! Vzápětí mi sklaplo, protože se teď bude celou cestu koukat na Trendyho. Taky že jo. A hovor pokračoval.

Nemínil jsem se projevit jako ezoterickéjš ignorant, tak jsem zachovával důstojný mlčení. Potěšilo mě, že se Vranka občas zeptala na můj názor. Koneckonců, nebyly to nezajímavý řeči, i když hned tak nějakěj blábolům nevěřím. Musel jsem uznat, že Trendy o tom asi dost ví, ale štvalo mě, že mu to Vranka polyká i s těma blábolama.

Zrovna rozebírali konec světa. Ten má nastat podle Trendyho, mayského kalendáře a všech možnejch náboženství v prosinci 2012. Kruci, tak to už teda stíháme metr! Napřed se mi zazdálo nevhodný říkat to před holkou, který je odhadem tak dvacet, ale ona už o tom četla. Tak jsem se nad těma věcmi hluboce zamyslel. A najednou mi blesklo hlavou strašlivý poznání: Že si budu muset půl roku před koncem světa eště vyřídit novou občanku!

To mě fakt dožralo a rozhod jsem se konec světa zpochybnit nahlas. Jenže hovor už se ved o něčem jiným.

„A to jako fakt by sis dokázal třeba něco vyčarovat, jo?“ Vranka má sice oči krásný, ale takhle by je vyvalovat nemusela. Ne tímhle směrem.

„Řekněme, že si to prostě dovedu opatřit,“ pousmál se nonsalantně Trendy. To už se nedalo vydržet. „Jo? Tak proč sis teda včera nevyčaroval nějaký jidlo, když seš tak skvělej?“

„Ale Smajlíku,“ spočinul na mně útrpným pohledem. „Je vidět, že máš o magii úplně naivní představy. Proč bych se namáhal zhmotnit třeba chalupářským guláš, když stačí zařídít, aby mi přišel do cesty kamarád, kterej ho má v žebradle!“

No, nezabili byste ho?

K dovršení neštěstí se Vranka zasmála. To by sice matka mých budoucích dětí neměla udělat, ale ona o tom ještě neví. Trendyho to povzbudilo a přešel na léčení energií. On má pocho-pitelně mimořádnou magickou sílu, schválně jestli to Vranka dokáže pocítit? Naklonil se k ní a začal jí téma svejma pařátama jezdit prakticky skoro po těle, s mezerou ne víc jak dva centáky. Páni, to je teda figl na balení! Na tohle se přece nebudu jen tak dívat. Krucinál, teď se fakt musí něco stát!

A stalo se. Stanul nad náma stařík v modrý uniformě. „Jízdenky prosím!“ Vranka a Trendy mu podali svoje, šáh jsem do kapsy maskáče. Samozřejmě do té prázdný. Ale v druhý taky nic nebylo. Aha, tak v džínách. Vstal jsem a prohledával se. Průvodčí si škodolibě založil ruce: „No tak bude to?“

Prohlíd jsem peněženku a zoufale se hrabal ve žracáku – nic.

To už bylo vážný. „Já – já jsem ji asi nechal na nádraží na lavičce. Ale kupoval jsem si lístek, žejo, Vranko?“ Němě přikývla, ale to nestačilo.

„Takový blbý výmluvy už tady poslouchám čtyřicet let!“ rozkřikl se na mě. „Vás vandrácký kovboje mám dávno prokouknutý. Pokutu, nebo vypadni! Nebo tě v Praze předám policii!“

„Prosím vás, pane průvodčí, počkejte ještě, já ji určitě najdu,“ snaživě jsem se šacoval. „Nic! Já tady nemám jenom tebe!“ Brzdy skřípěly a on mě táhl ke dveřím, taktak jsem stačil strhnout usárnu z police.

Vyklopytal jsem na mráz. Vlak se rozjel a za mnou hleděly tři páry očí. Průvodčí s nadutým opovržením. Vranka mávala a posmutněle se usmívala. Trendy vedle ní se vítězně šklebil a taky zved ruku. Ale nemával. Jasně jsem zahlíd vztyčený fakáček!

A najednou se mi vybavilo, že za celou dobu, co byl na nádraží, vůbec nezašel k pokladně. Takže mi konečně došlo, kam se poděl ten můj ztracený lístek.

Kolem jen sníh, koleje a silnice. Nejmíň deset pod nulou. Vyhrátek vlak je pryč a v něm ošahává holku Vranku vyžírka, zloděj a černokněžník...! Nevím, jestli jsem se modlil. Jen mi bylo jasné, že je konec, ledaže by se stal zázrak.

Že by se měl stát zázrak, protože já sám si nemůžu pomoci.

Že se musí stát zázrak, protože jinak by nebyla žádná spravedlnost na světě!

Možná to teda modlitba byla.

Stál jsem se zařatejma pětma a zavřenejma očima, takže do mě to auto málem drcilo. „Poslyš, kamaráde, producírovat se v tomhle počasí uprostřed silnice je dost nebezpečný, sypej na kraj. Nebo jestli to je nějaký podivnej druh stopu, tak pojď, hodím tě do Prahy.“ Starší fousáč v kulichu háže tašku na zadní sedadlo a dělá mi místo vedle sebe. „Stačí ti to na Smíchov?“

Smíchovským nádražím jsem proletěl jako střela, abych zaujal strategický postavení. Právě včas, lokálka si to přihasila za chvíli. Bedlivě jsem sledoval vystupující a pátral, jestli nezahlídnu Vranku. Nebyla tam. To ale znamená, že je na tudy ještě ve vlaku! Vřítíl jsem se do něj na poslední chvíli a zapadly za mnou dveře.

Rozvážným krokem jsem došel skoro k našim sedadlům. Napřed jsem se mrknul mezi pověšenýma kabátama – Vranka seděla na svém místě. Ocenil jsem, že se Trendy po ní už nepláží. Ale byl tam, slyšel jsem ho z půlky vagonu: „...a ve vúdú se dělaj takový ty hadrový panenky, to je vlastně symbol.“

Ukous půlku věty. Vranka zajásala, čaroděj šestý kategorie se zmož jenom na „Kde se tady bereš?“

Povysunul jsem obočí: „Holt jsem si to dokázal zařídit a nepotřebuju vo tom mluvit. Nejsem z těch, který se vytahouj něčím, co si přečetli převčírem v pučeným magazínu!“

Jasně mě hřál obdiv nejkrásnější přítomný dívky. Ale to nadšení, že mě zase vidí, bylo důležitější. Vznášel jsem se na něm jak balónek na vodotrysku.

Vjížděli jsme na Wilsonák. S hraným nezámjmem jsem prohodil: „Vranko, jdeš na tramvaj nebo na metro? – Fajn, tak to máme společnou cestu.“ Trendyho jsem neuznal za hodna pohledu a von ani nepíp.

Lidi se hrnuli ven a já se opatrně rozhlížel po peróně. Jo, dobrý. Akorát budu muset přelízt do sousedního vagonu.

Vrance jsem dvorně sundal z police bágel. „Počkej na mě u toho stánku, bude to jen pár

minut. Potřebuju si něco vyřídít.“ Byl to sice risk, ale byl jsem si jistej, že na mě fakt počká. Mám ještě jeden nesplacenej účet a nenechám si ho ujít.

Předusal jsem průlez mezi vagónama a dral se v protisměru mezi vystupujícíma. „Co je, mladej? Zapomněl sis tam hlavu?“ Proběh jsem na druhéj konec k těm správnejm dveřím a počkal, až vylezou všichni občani.

Pak jsem pomalu a noblesně sestupoval po schůdkách, jako by mě dole vítaly jásající davy. Nebyly tam, ale dobrej herec přece hraje i pro jediného diváka. A ten tam byl. Zkoprnělý vočí pod modrou služební čepicí byly to nejlepší publikum.

Cvrnknul jsem do okraje klobouku: „Zdravíčko, pane průvodčí.“ A houpavým krokem nás vandráckejch kovbojů jsem zamířil ke stánku.

*Iva Synáková TAPI, Brno
3. místo v próze oldpsavců*

Bez klobouku bos...

V klobouku kouzelných pastýřů myšlenek

Vyrážím na vandr omšelý navenek

Uvnitř mám studánku – čistou chuť vědění

Poslouchám Kryšpína, Keše i Křestana

Občas se v pozadí rozezná Smetana

V předjaří na nohou pocítím svědění

A tak v tom klobouku a v marné naději

Kulhám si po cestě – co tak mít raději

Naděje v setkání přichází poslepu

Rád jednou do roka palec mám na kaši

Hejno všech písniček (co jich pár nesnáším)

Kouř štípe do očí – nevidím na větu

Vloni i předloni, možná i za sto let

Hlt kafe z ešusu budeš mi závidět

V kloboucích do deště budeme vysmátí

Mávnem si na pozdrav – odjezdy neplatí

Básničky v šuplíku – ó jak jsme bohatí!

Ten lepší trumfuje Sintovou „Závratí“

*Jaromír Hlavatý JUAN, Náchod
1. místo v poezii olpsavců*

Zpráva o nálezu hromadného hrobu na Kokořínsku

Tahle zpráva není dobrá

ale ani špatná

vrstva ochránců

vrstva vápna

vrstva ochránců

vrstva vápna.

Nikde ani stopa –

– jenom na špičku

někdo položil zelenou větvíčku.

*Zdeněk Ryšánek – CRISCHOT, Vlašim
1. místo v poezii nad 23 let*

Den blbec

Keny se pomalu ploužil liduprázdnou ulicí od nádraží. Usárnu ledabyle hozenou přes rameno, klobouk naražený do čela, aby ho chránil před sněhem, který se vytrvale sypal z oblohy, v ruce cigaretu, ze které občas potáhl. Byl Štědrý večer a za rozsvícenými okny si lidé užívali sváteční chvíle se svými blízkými. Na rozdíl od něj. Pro něj dnešní den představoval samotu, prázdnotu a beznaděj. Prostě den blbec, který jako by završoval dlouhodobé problémy, které ho poslední dobou postihovaly. Před měsícem přišel o práci a o novou ne a ne zakoupit, minulý týden mu zemřel otec a dneska... Raději na to ani nechtěl myslet, snažil se špatné myšlenky zapudit, ale nedařilo se. Celý ten dnešní den se mu v hlavě promítal stále dokola jako špatný film.

Mezi ním a manželkou už to neklapalo delší dobu. Začalo to občasnými nedorozuměními, kterým ani nevěnoval pozornost, protože tak už to prostě chodí. Ale poslední dobou se intenzita hádek zvyšovala a v podstatě už si ani nevybavoval den, který by proběhl bez problémů. Byli si stále cizější, neměli si už co říct a ani se moc nevidali. On stále častěji ujížděl na vandry, ona courala kdoví kde, hlavně, že tím předcházeli dlouhým hodinám beze slov, strávených v malém bytě. Ta jeho nezaměstnanost tomu také moc nepřidala a k hádkám přibýly i neustálé výčitky a osočování v neschopnosti a lenosti. Nesl to těžce, protože to byla právě žena, která se před pár lety rozhodla vrátit do rodného města. Teda spíš městečka, které, jak teď zjišťoval, nenabízí zrovna moc pracovních příležitostí. Našel si sice brigádu, ale ta díru v rozpočtu zacelit nedokázala a uspořené rezervy byly pomalu na nule. V podstatě jim nezbylo ani na dárky, což Lída nesla velmi těžce. Byla za ty roky zpátky zvyklá na docela vysoký standard a nerada se smiřovala se stávající situací. Na Kenyho ranní návrh, že si udělají skromné, pohodové vánoce, jako kdysi, když spolu začali žít, proto reagovala tak, jak reagovala. Půlhodinový vyčítavý monolog vystřídala hodinová hádka, prokládaná hysterickými záchvaty, a korunu všemu nasadila prohlášením, že by se nejraději rozvedla. To bylo moc i na Kenyho

– nevzmohl se ani na slovíčko obrany tušice, že by stejně nepadlo na úrodnou půdu. Mlčky se oblékl, hodil na záda usárnu, kterou měl zabalenou stále, a zabouchl za sebou dveře.

Za hodinu už seděl u ohniště na svém oblíbeném fleku, kam poslední dobou často jezdil srovnat si v hlavě, proč se mu život poslední dobou hroutlí jak domeček z karet. Než nasedl do vlaku, zavolal ještě Spídymu a v rychlosti mu vylíčil co se stalo. Potřeboval si o všem s někým popovídat, dostat ze sebe pocity, které ho naplňovaly, a snad i slyšet nějaké to slovo útěchy. Ale hlavně se potreboval ujistit v tom, že je ještě někdo, komu na něm záleží, komu není lhostejný, pro koho něco znamená. A kdo jiný by to měl být, než kamarád na život a na smrt, člověk, za kterého by dal ruku do ohně a to samé mohl očekávat od něj. Znali se spolu už od dětství, seděli v jedné lavici celou základku a dokonce se spolu sešli i na jedné cimře na vojně. Ale hlavně je spojovala láska k trampingu. Sjezdili spolu za ta léta celou republiku křížem krážem, vyráželi každý víkend, když to bylo jen trochu možné, a hodiny, prosezené u ohňů, by se daly počítat na stovky. Je pravda, že poslední dobou už se neviděli tak často jako dřív, ale bylo to pochopitelné. Spídy byl sice stále svobodný, ale měl tolik dalších aktivit, že čas na vandry hledal těžší. Keny zas horko těžko získával propustky doma. Ale když se podařilo termíny sladit, stálo to vždy za to a jejich společné akce byly balzámem na trampskou dušičku. Snad proto, že byli jak dvojčata, která naprosto stejně uvažují a konají, mnohdy jim stačil jediný pohled a nemuseli dít nic říkat. Byly samozřejmě drobnosti, které jednomu na druhém vadily, ale byly to v podstatě detaily, které všeobecnou pohodu nemohli narušit a spíše se kvůli nim dobírali. Spídymu na Kenym hodně vadilo jeho kouření a první ranní cigareta, zapálená ve spacáku, ho přiváděla k šilenství. Keny byl zase trochu alergický na Spídyho smysl pro pořádek a detail. Že měl usárnu sbalenou jak ze žurnálu bylo v pořádku, že konzervy rovnal ve žracáku podle velikosti, se dalo snést, ale jeho večerní rituál, to bylo něco – žracák nad hlavou přezkami k hlavě, oblečení

poskládané do vzorného komínku vedle hlavy, boty zase pečlivě srovnané u nohou, s tkaničkami pěkně dovnitř.

Teď seděl na zasněžené lavici, koukal střídavě do plamenů a na hodinky a doufal, že dnes večer komínek z oblečení uvidí. Spídy mu se sice moc přijet nechtělo, ale slíbil, že udělá všechno pro to, aby dorazil a Keny mu věřil. Věděl, že je na něj spoleh. Šťoural klackem v ohništi a přemýšlel. O tom, co se změnilo, co udělal špatně, co udělat jinak, aby všechno bylo zase jako dřív. Snažil se najít nějaké řešení, ale místo toho se mu na mysli draly jen útržky jejich posledních hádek a konfliktů. Chtělo se mu z toho všeho brečet a samotná tísnivá nálada zrovna nepřidala. Už dvakrát doznělo houkání vlaku za kopcem a Spídy nikde. Začínal tušit, že mu to dnes asi opravdu nevyjde a s padající tmou v něm dozrálo definitivní rozhodnutí – pokud neuslyší očekávané „ahoj“ ani po posledním vlaku, který má dorazit za hodinu, sbalí se a vyrazí zpět domů. Přeci jen byl Štědrý večer a nechtěl být sám. Třeba už se Lída také uklidnila a alespoň v tento den se spolu třeba

dokáží bavit jako manželé a zkusí si vše v klidu vyříkat. V duchu si připravoval řeč a otázky, přemýšlel jak na to, aby vše neskončilo zase hádkou a čas přitom letěl jak splašený. Dole pod kopcem zahoukal vlak.

Típl cigaretu o okap, oklepal sních z kabátu a vstoupil do domu. U výtahu se ještě jednou zastavil a přemýšlel, zda dělá dobře. Na chvíli měl pocit, že návrat domů je vlastně taková jeho malá prohra v téhle bitvě. Ale pokud chtěl vyhrát celou válku, nic jiného mu nezbyvalo. Cestou do pátého patra si v duchu dodával odvahy a když vystupoval z kabinky, měl pocit, že je najednou klidný, vyrovnaný a připravený se s celou situací poprat jako chlap. Odemkl dveře, nadechl se a vzal za kliku. Po pár sekundách žuchla usárna v chodbě těžce na zem a Keny vedle ní. Z ložnice se ozýval smích a u botníku stály cizí boty. Pečlivě srovnané, s tkaničkami pěkně dovnitř...

*Martin Šlápota ŠLÁPI, Praha
3. místo v próze nad 23 let*

Pokusy

Hodíš chlebom
Vrátia sa kamene
Zlé znamenie
Tvoj chlieb bol tvrdý
Nevzdávajú to

Hodíš chlebom
Vrátia sa kamene
Dobré znamenie
Ich chlieb bol tvrdý
Hádz ďalej

Hodíš chlebom
Vrátia sa kamene
Zlé znamenie
Nebol si pochopený
Raz to vyjde

*Katarína Mezeiová TŮLAVÁ JACKIE, Hronsek
2. místo v poezii nad 23 let*

Osud

Těsná cela.
Za co nás zavřeli?
Vždyt' jsme si jen sebe hleděli.

Všude rudo.
Copak jsme vrazi?
Někam nás převáží, až z toho mrazí.

Otvíraj strop.
Pustí nás ven?
Ne, do plechové ohrady hrnou nás jen.

Tramp má hlad.
Loučíme se – proklatě
Jsme červené fazole v pikantním tomatě

*Vladimír Javůrek VELKÝ DRAK, Praha
3. místo v poezii nad 23 let*

Válka je vůl

Ticho... Závěje spokojeně přibíraly, krmené dalšími přívaly vloček, snášejších se z tmavnoucího nebe. Sem tam si některá nabrala větší sousto a sesula se do proudu horského potůčku, který ji odnesl strání dolů mezi první domky. To mi připomnělo...

„Pamatuješ, Kide? Tehdá na jaře... Ledy už povolovaly a my se motali přes kameny tam někde nahoře. Zas jsem šlapal kam jsem neměl a zajel do vody až po krk. Bony utíkal do vesnice a krad ve stodolách kusy oblečení, zatímco tys na mě házel metrčky suchýho sena v náhodou objevený boudě.

Stejně jsem to odnes zápalem plíc. Vy jste pak měsíc dělali ohně na louce hned za našim plotem. Hulákali jste u kytary, překřikovali se s historkami a fehtali se tak, že slepice zdrhaly na náves. Máma byla tehdy našťvaná, protože já ležel u otevřeného okna, aby mi neuteklo ani slovíčko, chrčel smíchy a táta vás pak honil s kulovnicí po lese. Bonyho málem trefil...“

I teď jsem se musel nad tou vzpomínkou usmát.

„No jo, Bony... Když mi naposled psal, šel prej zrovna na start. Ne, nevěřím, že by ho dostali. Vždyť Bony byl možná nejprohnanější mezi

kamarádama tady na severu a plavat, plavat uměl nejlíp z nás. I kdyby ho fakt sestřelili...“

Slunko už skoro zapadlo. V oknech tam dole se třásl plameny svíček.

„Hele, u Veverky se svítí. Ach jo, když si vzpomenu, jak jsme za ní oba pálili. A Bony, jako správněj brácha, nás odháněl a chtěl se prát. Ale nebylo mu to nic platný. Jak já byl tenkrát dožranej, že si vybrala tebe. Hele, Kide.... Měl bys za ní zajít. Víš... než pojedje vlak...“

Mlčeli jsme. Možná se nám honily hlavou úplně stejný myšlenky. Třeba nám oběma bylo v tu chvíli stejně fajn. Musel jsem se zeptat...

„Ty, Kide... Myslíš, že se ty časy vrátěj? Že zas vyrazíme? Víš, tam do skal, na místa, který známe jenom my. Tam, kde nás nikdo nevyhmátne, leda bysme ho sami přivedli. Chtěl bych, aby to bylo jako dřív. A na Veverku už se ani nepodívám, slibuju! Je přece tvoje... Co? No jo, já vim, už musíme...“

Vstal jsem a zašláp zbytek cigarety do sněhu. Otočil jsem se a do zad se mi zas zabadla hlaveň Kidova mauseru. Skoro jsem to necítil. To spíš ten jeho hlas... Bolestivě se mi zaryl do uší a vyříznul do srdce krvavou brázdu...

„SCHNELL!!!!“

*Jaroslav Pagáč – JAROOŠ, Praha
1. místo v próze nad 23 let*

Nokturno

To si dám líbit:
pět deka vůně bramborové natě
s pohárem smíchu
přiopilé slečny
kouř ve vočích
a skrze víčka vidět zlatě
ohony létavic
ten jejich pohyb nekonečný
a potom tíše ve spánku
stáhnout je tajně dolů
jak stuhý ze tvých copánků.

*František Brejcha ČÁRA, Plzeň
3. místo v poezii oldpavců*

Večer

Slza dymu vysychá,
už neštípe
v očích privretých vekmi.

Zem pod telom
studená a vlhká
privykla na teplo ľudskej duše.

Uhlíky v pahrebe hovoria:
Čas íst
a lahnúť pod tmavú oblohu.

*Bohdan Mezei HALUZ, Hronsek
2. místo v poezii do 23 let*

Podíval jsem se na úzký otvor ve stropě jeskyně, ale nechtěl jsem Frenka omezovat v jeho slovním rozletu.

Frenk se však zarazil a bylo vidět, že hluboce přemýšlí.

„Hele, víš co mě napadlo? Co když to takhle pečou doted? Vezmou sem zbohatlíka, ten má kupu euráčů a doláčů na Bahamách a svědomí černý jak funebráček vůz. Tady mu ukážou tu sochu a pošeptají, že to BMV už stejně moc neužije, ale že biskupovi by ulehčilo cesty k jeho farníkům. To je dost možný, podle té pověsti je dneska den, kdy panna šije steh. Proto jsme to taky hledali,“ zůstával dál v zamyšlení.

„To není jen tak, kámo. Musí to tak bejt. Prostě v tenhle den se dole ve vesnici každoročně objevil nějaký boháč v hluboký depresi, co kolem sebe rozhazoval peníze a jitrnice. To si přeci vesničani museli všimnout, že jde vždy o ten samej den a ještě o tak významnej.“

„Ale to by bylo někde napsaný. Na faře, v obecní kronice, prostě někde.“

„No, bylo, ne tak natvrdo, ale bylo. Tady v tomhle pergamentu. Vždyť to napsal písař velkostatku. Rozumíš? Prostě za ním přišli a řekli mu něco v tom smyslu – pane písaři, tohle je vnitřní věc církve. Naserete tím nejenom Pána-boha, ale hlavně nás!“

„Takhle mu to asi neřekli, neblbni.“

„Ale jo, řekli, jenom jinejma slova.“

Znovu se hluboce se zamyslel.

„Vidíš, že by ta socha i ten rubáš byly zaprášený? Je to do dneška udržovaný místo. Jo, tak to bude. Počkáme si tu na ně. Zbohatlíkovi vysvětlíme, jak se to tady vlastně má, a možná od něho to BMV dostaneme my a ještě budeme slavní. Máš u sebe ten pepřák?“

Když to Frenka občas chytne, tak nemá smysl odmítnout, nanejvýš s tím, že v jeskyni pepřák opravdu používat nebudu. Kupodivu to pochopil a navrhl čekat s tím, že dotyčné podvodné apokalyptiky zvládneme vlastní silou a navrhl plán.

Byl to dobrý plán.

Počítal totiž s tím, že zůstane v jeskyni a já zatím vylezu nahoru, schovám naše bágly a lano a budu dávat bacha. Byl jsem pro. Nevím proč, ale ta socha, i když to byla socha hezký holky, ve mě a navíc ještě v té tmě nebudila zrovna důvěru.

Nahoře bylo líp. Modrá obloha, sluníčko, ptáčky...

Uklidil jsem věci a přivázané lano schoval za kmen a hodil dolů do jeskyně svíčku. Natáhl jsem se a taky čekal.

Bláznivej Frenk, pomyslel jsem si a pomalu se nechal kolébat a kolébat...

Od sladkého snění mě probudil řev.

Frenkův řev!

Vyskočil jsem. U komína do jeskyně nikdo nebyl. Během okamžiku jsem hodil lano dolů a s nožem v hubě a s pepřákem v kapse – čert vem jeskyni – se po něm slání dolů.

Celou tu dobu Frenkův řev neustával.

Po dopadu na dno jeskyně jsem se instinktivně odvalil k jedné ze stěn a vyskočil, připraven se bránit. V roztřeseném svitu svíčky jsem uviděl vytřeštěný obličej Frenka, jak zírá napravo ode mne.

Sakra!

S napraženou rukou a připraveným pepřákem jsem se rychle otočil, abych viděl jak *kamenná ruka dívky pomalu a pečlivě dokončuje další steh na rubáši.*

„Doprdelééé.“

*Michael Antony TONY, Praha
Zlatý trapsavec*

Jaroměřský chodec

Bez duše šoural se k nádraží
zas starší chodec chudý duchem.
Šoural se tiše, o stromy naráží:

Mlhavé myšlenky chodcovy...
Zaprodán vrakem snu, na cestě
k nádraží nastřádá na nový!

A možná bude i poslední:
že ženské zaržání hryže hloub:
„Na zuby času se nabodni!“

*Štěpán Lacina, Jaroměř
3. místo v poezii do 23 let*

Princezna

Už mě ta žába opravdu štvala a to tak, že velmi.

Hele, já mám přírodu rád. Od malička. Byl jsem ve Skautu, Klubu ochránců přírody, Straně zelených. Zahradu strýce Jožina jsem postupně přeměnil v ukázkový biotop mokřadních živočichů a kvůli práci ve stanici ohrožených živočichů jsem dával i úplatky, ale tohle bylo příliš.

Upozornila mě na ni Růženka před pěti lety na jaře, když přivedla svoji první třídu mateřské školky k našim zábránám.

To přece znáte. Z důvodu rozmnožování táhnou žabí zástupy rovnou k nejbližšímu rybníku bez ohledu na výpadovku z nejbližšího města. A auta je zase bez ohledu mašírují na placky, chuchvalce nebo prvočinitele. Hnus. Na obou stranách. Osvěta ani dopravní značky nepomáhají. Pomáhá půl metru vysoký pruh umělé hmoty končící v kanálku pod silnicí, v horším případě v kýblu. U nás funguje ten horší případ. Žába narazí na překážku, zahne, doplácá se do kbelíku. Já pak chodím podle potřeby vyměňovat kbelíky. S tím plným proklíčuju přes silnici, prázdný usadím do díry, zapisuju do provozního deníku počet úlovků a při tom provádím veřejnou osvětu. Funguje to. Teda fungovalo – až do té doby.

Vysvětloval jsem dětem to nejdůležitější ze života ropuch a skokanů, délku trasy, rozměry samečků a samiček, počet odchycených kusů, a zrovna, když měly hlavičky hluboko ve kbelíku, poklepala mi Růženka na rameno. „Tahle se vám nechýtila,“ zašeptala a ukázala prstem doprostřed výpadovky. Mezi pneumatikami všech velikostí tam klíčovala žába. Opatrně. Dopředu. Zastavit. Jednou i zacouvala. Evidentně kontrolovala rychlost a vzdálenost vozů v obou směrech. Slyšíte tu blbost?? Žába. Podle velikosti spíš žabák. Poměrně tmavý exemplář se světlou skvrnou na hlavě a s komputerm místo mozku. Stáli jsme u té naší stoprocentní zábrany v řadě, já, Růženka, dvanáct mateřských školáků, a drželi jí palce. Žabák se bez problémů vyrovnal s páteční dopravní špičkou, za protější krajnicí sklouzl do příkopu a zmizel v trávě.

„Paní učitelko, paní učitelko, jak to, že ta žába nespadla do kbelíku?“

„Viděli jste, vypadalo to, že má na hlavě korunku. Asi to byla zakletá princezna a někam zrovna spěchala,“ vysvětlila Růženka dětem žabí anomálii. „A my poděkujeme panu Petrovi a budeme spěchat na oběd.“

Odsspěchali, ale zakletá žába jim uvízla v hlavách ze všeho nejvíc. Vím to. Příští rok přišla Růženka k silnici s čerstvou várkou mrňat a s otázkou: „Jestlipak zase uvidíme zakletou princeznu?“

A viděli. Během mého vysvětlování faktu, že na žaby čeká spousta nebezpečí, že až tak dlouho nežijí, že jen pouhou náhodou se jedna nechytne do kbelíku... vykřikla Růženka: „Támhle je!“

Tmavý žabák se světlou skvrnou se odloupl od zábrany už na její silniční straně, rozhlédl se vlevo i vpravo – (Slyšíte tu blbost??) – a vyrazil do provozu. Byl čtvrtek, aut jezdilo míň, takže proklíčoval docela v pohodě. Děti mu poctivě držely palce, jak je navedla Růženka, a nakonec společně zatleskaly. Já byl pro ně vzduch, průvan, nula, obyčejný trouba s vědeckými teoriemi. Zakletá princezna vyhrála na celé čáře. A navzdory všem Darwinovým důkazům i třetí, čtvrtý a pátý rok. Děti ze školky se celý půlrok těšily na žabí princeznu. Vyprávěly si o ní pohádky, malovaly obrázky a v dubnu milostivě přijaly můj doprovod k místu setkání. Já je nezajímal, Darwin je nezajímal, přírodopis je nezajímal. Jen ta blbá kličkující žába s bílou hlavou. Jak ta mi lezla na nervy!! Podle vědy i obyčejného selského rozumu už měla být dávno přejetá, sežraná, umrzlá nebo aspoň sešlá věkem, prostě mrtvá. Mrtvá jako všechny normální žaby! Jenže ona ne. A navíc... Ona musela sedět u zábrany a čekat, až se tam nahnou děti. Jinak bychom ji přece nemohli vidět pět let po sobě v jeden jediný den, kdy si domluvila návštěvu mateřská škola. Chápete?? Slyšíte tu blbost?? Žába, co má v hlavě komputer, kalendář, hodiny, je nesmrtelná a ještě si ze mě dělá srandu! Já přece chodím k té zábraně několikrát denně a žádná – slovy ŽÁDNÁ – žába jindy silnici nepřešla.

Takže se nedivte, že mi ruply nervy. Odstrčil jsem Růženku, se kterou jsme se měli v létě brát,

vykašlal jsem se na lásku k přírodě, na pracovní deník, na plný kbelík, na Stranu zelených, na dopravní špičku. „Zabít! Zabít! Zabít!“ znělo mi v uších, když jsem jako dělová koule prosvištěl silnicí, padl na všechny čtyři a zuřivě pročešával porost za příkopem. Ostrice. Sítina. Lopuch. Vřes. Žába. ŽÁBA! Jako bůh pomsty jsem zvedl na dlani tu příšeru se světlou hlavou a... a...

Zprava, z dálky ke mně dolehly nějaké zvuky. Všech patnáct letošních dětí skákalo a výskalo a s nimi moje nevěsta Růženka.

„Princezna! Polibek! Hurá! Polibek,“ křičeli jeden přes druhého a bůh pomsty vysublumo-

val do prostoru. Co jsem mohl dělat? Co? Nic. Trochu jsem se předklonil, přimhouřil oči a ta pusa, ke které mě donutili, byla taková lehká, vzdušná, ochranná.

Ale stačila.

Růženka mi vrátila prsten, ze stanice ohrožených živočichů mě vyhodili a místní úřad řeší patnáct žalob na ohrožování mravní výchovy mládeže.

A já? Já chodím s bývalou žábou. Má tmavou kůži orientálních tanečnic, blond vlasy a tvrdí, že už mě pět let k zbláznění miluje.

Jo a jestli Vás to zajímá, jmenuje se IGOR!!

*Vlastimila Hlavatá AŤKA, Náchod
2. místo v próze oldpsavců*

Warning!

Warning! Tramp in the file
V souboru „ies“ byl nalezen tramp.
Aktualizujte prosím Anti-tramp systém
Protect your files. ATS brání neověřeným
uživatelům v získání přístupu
Tramp not wanted!
ATS 2.0 ke stažení zdarma
Aktualizovat ATS?
YES NO STORNO
Váš systém ATS byl aktualizován
Nyní můžete systém zapnout
ON OFF
Searching for tramps. Please wait
V souboru „les“ byl nalezen 2 tramp
Do you want to delete it?
DELETE STORNO BACK
zavírám zavírám les,
aby sem nikdo nevlez
ani kočka, ani pes
All tramps were deleted
Thank you for using ATS

*Vojta Kouba, Chrást u Plzně,
3. místo poezii nad 23 let*

Příměří

Na Západních Brdech klid...
jenom pár očí hledí do žhavých uhlíků.

Umlkly tvoje zbraně,
když vzal jsem za kliku.

Dveře jsem zavřel zvenčí,
vystoupil z rychlíku.

*Zdeněk Ryšánek – CRISCHOT, Vlašim
2. místo v poezii nad 23 let*

Lumírek

(Marcele a Jirkovi Horákovým, protože ví proč)

Za všechno tohle utrpení mohla zbabělost. Nebo prostě jen potřeba nebýt první, kdo to vzdá. Když jsem se koncem března v hospodě „U báby“ domlouvali, že vyjedeme poprvé na kemp už za čtrnáct dnů, nikdo netušil, že zima ještě neřekla poslední slovo. A v tom březnu vypadalo všechno víc než nadějně. Po sněhu ani památka, slunce mělo sílu, pupeny se nalévaly jako my v té hospodě a voda v Radbuze přestávala být sněžně bahnitě kalná. Všechno nasvědčovalo tomu, že jaro parkuje už někde u Waldmünchenu a dává si hnusný německý kafe bez lógru. Takhle nadějně to vypadalo do rána. Hned následujícího rána se do sebe zakously denní sluníčko a noční mrazy s deštěm a obalily vše vodorovné, šikmé i kolmé tlustou krustou ledu. Veškerý pohyb na takovém povrchu se výrazně zpomalil a navrátil se do éry němého filmu. Jak už jsem řekl, nikdo nechtěl být první. A to byla chyba. Sešli jsme se tedy za čtrnáct dnů v páteční podvečer na nádraží, navenek působili odhodlaně, ale v duchu se každý modlil, aby ten druhý řekl: „Volové, je to pitomost, pojďte k ‚bábě‘ na tři a pak do peří.“ Všichni jsme byli hrdí, stateční, pitomí a zbabělí, všichni jsme našli do té vymrzlé lokálky jako stádo volů s vědomím, že jedeme sice odhodlaně a statečně, nicméně furt na porážku. No a teď tu sedíme uprostřed Sedmihoří sedm set metrů nad mořem, támhle ta světla jsou hospoda v Mezholezích, mráz nás žere do všeho, co není nijak zabalené, a každou chvíli budeme muset být dál stateční a odhodlaní a zalézt v téhle hrůze do spacáků, ve kterých je zima i v polovině průměrně deštivého července. Ten ohýnek, který nás drží ještě pohromadě a u sebe, stejně nemá žádnou sílu a jedině, co zahřeje, jsou prsty na nohou, s kterými hrajeme vlastně již přímo mezi plameny pimprlové divadlo.

Motor auta nešlo přeslechnout. Někdo mu dával dole pod kopcem pěkně pod ocas. Lépe pod klikovou hřídel. Pištění klínového řemene bylo slyšet až sem a ten neznámý měl hodně těžkou nohu. A určitě i plný ruce řízení. Když

jsme vypadli z mezholezský hospody byla silnice jedno sklo. Teď po tom jel ten zoufalec. A jestli jich pár vypil...

Podle našich počtů měl zvuk motorů slábnout a zcela zmizet jak auto vjede do zatáčky za hrází. Místo toho ale kvílivý řev motoru sílil a ke všemu se podivně zachrchlával jak nestačil chytit dech na stoupající cestě.

„Ten magor snad jede sem nahoru,“ porušil ticho u ohně Meky a přihodil do plamenů pár polen.

„Blbost. To nedá. Horko těžko jsme sem vylezli po dvou,“ ožil najednou do té doby zcela mrtvý Mrkváč a všichni jsme věděli, že se bude chtít vsadit.

„Jasně, že nedá,“ naštváli jsme ho a mohli si hřát dál dlaně v kapsách.

„Jak nedá? Jasně, že to dá!“ zkusil to na nás znovu.

„Jasně že to dá,“ přitakali jsme a nechali ruce k kapse.

„Tak dá nebo nedá?“ zamotal se sám do sebe. Nakonec vychladl, protože uzavřít sázku sám se sebou mu přišlo jako pitomost a řidič to mezitím dal. Musel zastavit snad jen kousek od našeho kempu.

„Dobrý večer,“ překvapil nás ženský hlas ze tmy. Za tím hlasem potom vešla do světla ohně i paní zakuklená do bavlněného ponča a na hranici světla a tmy zůstala bezradně stát.

„Dobrý večír,“ zjevil se vedle ní urostlý pořež ve zmijovce a stejně jako ona na nás zůstal rozpačitě zírat.

„Nějaký praštěný závody nebo noc sebevrahů?“ zeptal se té podivné dvojice jedovatě, stále naštvaný Mrkváč.

„Ale kde, přišli jsme se vám vlastně omluvit,“ odpověděla paní v ponču a v očích jí naskočily takový ty provinilý ohníčky jako holčák co přijdou poprvé domů pozdě z bigbitu.

„Omluvit?“ zeptali jsme se téměř sborově a zůstali na ní nechápavě koukat.

„To je na trošku delší povídání,“ usmála se opět tak trochu provinile paní v ponču a přistoupila konečně až k ohni. Zmijovkář jako stín hned za ní. Konečně jsme je viděli ve světle.

Paní mohlo být k padesátce. Menší, pěkný kulatý obličej zarámovaný v proudech černých vlasů. Tělo sice trochu jak je běžné u Věstonic, ale tenhle malý nedostatek zase vyvažovaly oči. Velké, panenky jak temně modré, skoro černé tůně a hned z prvního pohledu zřejmé, že inteligentní a všechápající. Celkový dojem kazily jen hluboké rýhy starostlivých vrásek odbíhajících hned v celém oraništi z koutků těch krásných očí. Zmijovkář byl pravý opak. Stál za svou paní nezúčastněně, netečně až možná tupě a kdyby tady nebyl, bylo by tu určitě o trochu víc tepla. Na první pohled dřevorubec kterého probudí k životu jen pěkně seštelovaný motor Husqvarny. Pracky, co měl v kapsách vatovaných kalhot měl velké určitě jako lopaty a na prstech určitě i olámané nehty. Rty měl sevřené jen v úzkou čárku, oči zacílené někam nad naši společnost a celkově to vypadalo že sem on nebo my nepatříme.

„Nejdřív vám musíme něco vrátit,“ přerušila to ořukávající ticho paní a vylovila z ponča kámen o velikosti malého melounu.

„Šutr?“ podívali jsme se na sebe nechápavě.

„Doma jsme mu říkali Lumírek,“ zasmála se opět posmutněle a natáhla k nám vstříc paže s balvanem. „Víte, ono to vypadá, jako by měl z jedné strany obličej,“ natáčela kámen ve světle ohně tak dlouho, až jsme se na jeho povrchu zjevily dvě temné zapadlé oči, otvor pro nos a trhlina tvořící klikatá sevřená ústa. „Nebo taky jako lebka. Ale na to jsme přišli až když jsme mu dávno říkali Lumírek,“ pokračovala v povídání. „Vlastně jsme ho našli vloni na podzim na houbách. Právě tady. Pekli jsme si na vašem ohništi buřty a z kamenného kruhu na nás po celou dobu civěl. Přišla na to dcera. A když jsme šli dolů, tak že musí Lumírek s námi. Že si ho dá doma na skalku a že ho tam bude mít pro štěstí. Ale měli jsme se na něj vyprdnout...“

„Nefungoval?“ projevili jsme úcast.

„Já vlastně ani nevím,“ zamyslela se na chvíli paní.“ Prostě se to od té doby začalo doma nějak sypat. Hned pár dní potom přišel manžel o práci v lese. Pošli nám koně, se kterými chodil manžel tahat. Chlapů s pilou bylo dost a než jsme sehnali nové, najala si akciovka jiného. Na zimu vyhodili dceru z architektury v Praze. A hned v zimě našli doktoři u mladší dcery nádor. Nezhoubný, ale vrůstal do páteře. Teď už

je dva měsíce v nemocnici. No a před týdnem za ní šel i nejmladší syn. Vedle ve vsi hořel krávin. Náš Fanda tam vyjel s hasičema. No a když vyváděl poslední krávu ven, uvolnil se z krovu trám. Přímou na hlavu. Leží na áru. Prostě nějak moc toho špatného najednou. Včera večer jsem o tom přemýšlela a přišla jsem na to, že všechno to špatný na nás přišlo den na to, co jsme u nás přivítali Lumírka. Tak jsem tátu ukecala a jedem vám ho vrátit.“

„Je to celý blbost,“ oživila za ní konečně hora masa.

„A co když ne?“ položila na něj ty své černý tůně pohledem holky po bigbítu a hora opět zkameněla.

Stáli jsme kolem ohně, koukali střídavě na manžele a na Lumírka, který byl chvíli víc Lumírek a chvíli víc lebka. Nic jsme neříkali. Taky co. Kdo by si chtěl pustit smrtáka dobrovolně do baráku. Bylo nám jich líto, ale bylo nám líto i nás, protože teď to bylo špatný a se smrtákem to mohlo být ještě daleko horší.

„Jak dlouho sem jezdíte stanovat?“ přerušila to rozpačité ticho zase až ta paní.

Nebýt těch očí, stojící hory a Lumírka, slízl by hned přednášku o tom, že jsme trempíci a ne nějaká banda zaplachtovaných opejkačů. Ale takhle jsme stanování přešli.

„Od osmaosmdesátého,“ přiznali jsme se.

„A vždycky dobrý, ne?“

„Až do dneška vždycky,“ přitakal na náš vkus moc rychle Meky.

„A to i s Lumírkem, ne?“

Tahala nás za šňůrky jako dřevěný loutky.

„My jsme ale nevěděli, že tu vůbec nějaký Lumírek je,“ řekli jsme konečně váhavě.

„Tak dělejte, že to nevíte dál,“ řekla s úsměvem a sehnula se k ohništi. Lumírek zapadl úplně přesně do mezery mezi kameny a na svém místě byl víc Lumírek než smrták.

Potom už jen práskly dveře od auta, rozsvítily se světlá a motor zaječel ve vysokých otáčkách.

„Do hajzlu,“ ulevil si Vořech a plivnul rovnou do ohně. „Do teď jsme měli na kahánku a s tímhle strašákem do rána zdechne.“

„Pojď se vsadit,“ zaškemral plaše Mrkváč.

„Ono to funguje,“ povídá to ráno Mrkváč do hrnku se zbytkem lógru. A fungovalo. To ráno

bylo prostě úžasný. Nebe modrý jako šmolka od Špály, po sněhu náhle nebylo památky, všude kolem nás zurčely potůčky průzračný vody, slunce mělo sílu a sušilo navlhlé cely téměř před očima. Jediné co ještě nešlo bylo lehnout si do trávy, uloupnout si stéblo a koukat bez ohledu na čas pod sukně borovic. Byl to prostě zázrak. A podle včerejšího večera to nemohlo být ani jinak. Lumírek byl totiž zase doma.

„S tím by se dali dělat věci,“ zamyslel se nahlas Mrkváč do náhubku hrníčku.

Bylo patnáctýho. Patnáctýho května. Hajný Říha se nacházel ve vrcholové fázi svého každoročního klimakteria. Věděli jsme, že to přijde. Ale takový tajfun blbý nálady jsme neočekávali. Vyletěl na nás hned včera. A to byl teprve pátek. Ještě jsme nesundali popruhy usáren z ramen a už tu stál. Stál a ječel. Protože si nevyčistil zuby nakrmil všechny naše smysly.

„Do prdele, kurva práce, setsakra a himl hergot, u sta hromů, alelujá, heršvec, co tu zase děláte,“ řval a klobouk mu nadskakoval nad zpoceným a rudým obličejem jako víko od popelnice.

„To samý co vloni, pane hajný,“ odpověděl mu v klídku Meko a začal klást dřevo na ohniště.

„Nic nebude,“ číli se dál hajný a skočil do ohňového kruhu kde začal po hromádce suchého chrastí vzteky dupat.

„Jenom dva prstíčky, pane hajný,“ zkusil to na něj dál v klídku Meko.

„Ani nehet,“ dusil se vzteky a nebezpečně se k nám blížil.

„Dobrá, dobrá,“ sehnuli jsme se k usárnám a začali pomalu couvat. „A kdy se můžeme vrátit,“ zkusil na něj mluvit stále pomalu Meko.

„Vrátit? Jak vrátit?“ teď už hajný úplně řval. „Už sem nelezte nikdy“ řval na samé hranici destrukce hlasivek a strhl z ramene dvojku.

Utíkali jsme. Z kopce jsme funěli, na hrázi už sýpali, okolo rybníka popadali dech a vše se srovnalo až v hospodě.

„Letos ho to bere nějak moc, co?“ díval se na nás pobaveně hospodský.

„Takový to snad ještě nebylo,“ dali jsme mu za pravdu a sobě dali druhý pivo.

„No zejtra už vychladne,“ uklidňoval nás hospodský, když posadil piva křaplavě do por-

celánových podtácků. „Von letos dostal od sdružení k padesátinám toho dvanáctěračka co chodí tam k vám nahoru na pláň,“ vysvětloval. „A dneska po půlnoci může poprvé na čekanou, to už bude šetnáctýho,“ vysvětlil a nalíznul inkoustovku o spodní ret a udělal nám na podtácku další čárku.

„A nevíte kde bude sedět?“ zeptal se beze-
ltně Mrkváč.

Celej večer byl jako na trní. Děti odešly ještě před Vydrýskem raději do svého pokoje a manželka dělala že neexistuje a zvolila pro dnešní večer raději dřevěné jehlice. Hajný pochodoval po obýváku a při každé otáčce u dveří mu přejely oči po ciferníku hodin nad televizi. Čtyři otočky – minuta. Dvě stě čtyřicet otoček – hodina. Do odjezdu mu zbývalo ještě devět set šedesát otoček. Hružou mu naháněla možnost, že mu toho jelena co dostal od chlapů k padesátinám někdo po osmi stě padesáté otočce zastřelí. Nakonec nevydržel a po šesti stěch otočkách vyrazil. Radši se trápit na posedu než doma.

Posed už nebyl žádný mladík. Stál tady na kraji planiny opřený o vlastně dnes již jen torzo staletého buku dobrých patnáct let. Ale svoji funkci stále plnil a navíc byl přesně v tom místě, odkud je nejlepší výstřel na planinu s dvanáctěrákem. Kolikrát ho odtud již šmíroval dalekohledem. Vždycky, když vyšel ten pan jelen na planinu, zapomínal pomalu dýchat. A to už na tom světě ledacos viděl. A teď byl jeho. Zadarmo to nebylo, to ne. Těch panáků co nalil Konopíkovi, než konečně kejvnul. A ten si to taky pěkně vychutnával. Normálně má hubu na rum. Ale vždycky když přišla řeč na jelena a padesátiny, dostal najednou chuť na Metaxu. Teď byl už ale jenom jeho. Tohle všechno se mu honilo hlavou, když položil ruku na první příčku žebříku. Nahoře na sedačce se pohodlně usadil, zkontroloval hodinky a vypnul zvonění na telefonu. Náboj do komory ještě nestrčil. Nechtěl se nechat svěst k výstřelu, kdyby vyšel jeho jelen na planinu dřív. Je přece hajný a odstřel je povolený až šestnáctého. A to je už za půl hodiny. Zatím se jen tetelil blahem.

Bylo to jako vždycky. Zase přestal dýchat. Dvanáctérák vyšel na planinu majestátně a hlavně opatrně. Jen občas sklonil hlavu k zemi, ale jinak stále větil. Když zvedl hajný pušku, měl ho plnou optiku. Velká fosforeskující ručička hodinek ukazovala minutu do smrti a tak čekal. Vzrušením neudržel pažbu pušky pevně v rameni a mohutné srstnaté tělo na skle puškohledu neustále popojíždělo. Napětí i teteřlivé štěstí zároveň vibrovalo mezi pažbou a jeho tělem, jeho tělem a lavicí na posedu a mezi lavicí a celou obstarožní a ještě k tomu primitivní konstrukcí. A pak to přišlo. Ručička na hodinách překryla dvanáctou, břicho prstu namáčlo silou lučičk spouště a stopadesátky v konstrukci posedu povolily. Následovala celá série ran. První, vyvolaná výstřelem z pušky, vynesla kulku určenou jelenovi na oběžnou dráhu Země hned vedle Hablova teleskopu, druhá, od praskajícího sedáku posedu, a dále následovala celá kanonáda ran, rupání a praskání, jak se posed pomalu sunul k zemi.

„Pomóóóó,“ ozvalo se do nočního lesa a to byla ta naše chvíle. Vyrázili jsme z trnkového houští. Řítili jsme se nočním lesem. Po holeních nás drápaly šlahouny ostružiní, do nosních dírek nám lezly nízké haluze smrků a suché ostré špíchály na kmenech stromů nám prosekávaly maskáče. Bolest, nebolest, upalovali jsme k místu, kde stálo torzo staletého buku, protože šlo přece o život a hlavně o ty roky od osmaosmdesátého do dneška a především o roky příští.

Na místě bývalého posedu vládl chaos. Co jsme stačili v tom měsíčním pološeru zaznamant byla neforemná hromada poválek a prken, s pomuchlanými cáry térového papíru, ze které na nás zíralo otevřené oko puškohledu. Hajný se držel z posledních sil na jedné z uražených větví stromu tak čtyři metry nad naší hlavou a plačtivě kníkal. Odházeli jsme rychle těch pár nejhorších klád, které trčely k jeho zadku jako indiánská kopí a roztáhli celtu.

„Tak už se pusťte,“ zavolali jsme na hajného a připravili se na tu poslední ránu.

Byli jsme kluci zlatý, mourovatý, andělé spásy i samotní spasitelé, nositelé medailí za statečnost, medailí za chabrost, v nominaci na cenu Michala Velíška, kulihraši, cháska milo-

vaná a kluci na svém místě. Ale hlavně jsme byli doživotními nájemci kempu na planinách v Sedmihorí, o což nám od samého začátku šlo nejvíc. A také jsme byli majitelé Lumírka, kterého jsme hned po tom, co jsme dovedli hajného domů do postele, vyprostili z hromady klád bývalého posedu a někdy ke třetí ráno ho vrátili do kruhu našeho ohniště. Do kruhu, ve kterém vesele plápolal oheň.

Poslední červnový víkend patřil těm chvástálům z Rosy. Patřil jim jednak proto, že poslední červnový víkend dělali kamarádi z T.O. Stříbrná rosa pod hrází svůj tradiční potlach a hlavně proto, že už od dat našeho narození vyžrali na svém potlachu všechny svoje placky a mi zde plnili vždycky jen funkci čumilů. Letos to mělo být jinak. Oni v pátek večer dovezli placky a my jsme ten samý večer dovezli Lumírka. Zasadili jsme ho pěkně do kruhu kolem budoucího ohně a pro jistotu mu natočili tu tvář, co je víc lebka, tak, aby měl přehled po celém rosáckém kempu.

Druhý den ráno začínalo všechno soutěží lukostřelby. Byla to pro „rosáky“ soutěž prestižní, protože ji nikdo jinej než nějaký „rosák“ ještě nevyhrál. Taky když připravovali potlach ve staňkovský hospodě u Tiena, kde se říkalo „U žlutý labuť“, vybírali právě tu nejkrásnější placku na soutěž lukostřelby, protože věděli, že se jim vrátí. Nutno dodat, že tak jak střílel lukem „rosáckej“ drsoň Strsoň, nestřílel nikdo široko daleko, a to ani na Plitvickejch jezírkách v Chorvatsku, když točili Poklad na stříbrném jezeře. Taky si tím přivydělával ve skupině historických šermu na pravidelných poutích na Švihově, ale tady už nebyl drsoň Strsoň, ale chrabrý probošt Sulek, co zachránil Plzeň se špinavýma pazourama šišlavých Bavorů.

Již hodinu před zahájením soutěže chodil Strsoň po kempu v jelenicové korálkované haleně pújčené od Vedoucího a každého nutil, aby mu utáhl sponky na krytu zápěstí. V případě, kdy se žádný utahovač v jeho blízkosti nenacházel napínal tětivu svého luku naprázdno, aby se ocitla v zorném poli všech zúčastněných alespoň jeho silueta.

Soutěž začala losováním. Z naší osady se zúčastnil Vořech. Nikdy nepředvedl ve střelbě

lukem sice žádný zázrak, ale jako jediný věděl, co to luk vůbec je a že nemá pojistku. Vořech střílel druhý a Strsoň jak jinak než poslední. I to losování zašvindlovali. Potom jsme se přesunuli do táhlé soutěsky, u jejíž strmé stěny stálo něco mezi muflonem, jezevčíkem a divočákem. Na tom podivném stvoření zářily tři soustředné kruhy s bodovým hodnocením. Bílá tečka uprostřed byla za dvacet bodů, pak následovaly kruhy s patnácti- a desetibodovou hodnotou a konečně zásah samotného muflonoprasopsa vzdáleného od naší skupiny třicet metrů platil za bodů pět. První střelec byl rád za dva zadky a jednu škrtnutou oháňku. Odnesl si patnáct bodů a byl chvíli slavnej. Vořech se překonal a dal dva kruhy s deseti body a jednou zakroucený roh. Tady se strhla chvíli hádka, jestli je roh součástí muflonoprasopsa nebo není, protože jednak byl k terči dodatečně přilepený pouze na efekt a jednak by rána do rohu znamenala pro takové zvíře pouze estetickou újmu. Uhájili jsme prasklý roh jako společenskou újmu v hierarchii případného muflonoprasopsiho stáda a získali pro Vořecha dvacet pět bodů. S tímto počtem bodů se udržel Vořech na čele skupiny střelců až do příchodu Strsoně.

Ten se postavil na palebnou čáru suverénně. Zvednutou paží si vyžádal klid a pak poprvé zamířil. Ostré švihnutí tětivy vymrštilo šíp proti terči. Šíp zamířil ke vzdálenému tělu pronásledován čarou oranžových stabilizačních křídílek a terč minul v prostoru mezi zadními běhy a břichem.

„Je to samice nebo samec?“ zeptal se ztichlého publika Strsoň. Pak se strhla hádka. Hádka skončila palčivým doznáním stavitele monstra, že cílovým produktem měl být původně samec, ale v tom spěchu se na to hlavní pozapomnělo a Strsoň si připsal i bez zásahu prvních pět bodů. Druhý šíp uvízl v terči s deseti body a prvenství našeho Vořecha bylo vážně ohroženo. O všem měl rozhodnout poslední šíp. Před jeho vysláním Strsoň velice dlouho mířil. Proti terči jej vyslal s efektním a hlasitým prasknutím tětivy do chrániče zápěstí. Šíp vyrazil proti terči s divokou chtivostí a lačností. Po přeletu k cíli zasáhl kovovou konstrukci, která držela muflonoprasopsa pohromadě. Od té se v plné rychlosti odrazil a zmizel za valem

úzké soutěsky. O několik vteřin později byl nalezený v pneumatice osobního vozidla VW Golf se značkou DOB 26-54, kdy jako majitele vozidla evidovala dopravní policie v Domažlicích jistého Zdeňka Strouzka známého také pod přezdívkou Strsoň.

„Pět bodů, pět bodů“ řvali jsme nadšením a zvedali Vořecha na záda.

„Pět bodů,“ oznámil smutně rozhodčí soutěže a s nelibostí předal Vořechovi tu nejkrásnější placku.

Strsoň si musel vychutnat svoji porážku až do samého konce. Ve vozidle VW Golf nebyla nalezena rezerva.

Na potlachu jsme vyhráli všechny soutěže. Na druhý den dopoledne jsme kráčeli k mezohlezké hospodě s plnýma rukama placek a jedním kamenem. V hospodě s námi nikdo z osady Stříbrná rosa nemluvil.

Odrůstaly i máselky. Houba dobrá pro všechny a pro všechno. Ještě jsme pár žlutých kloboučků našli v borůvčí kolem naší planiny a nakrájeli je do polívky. Vypadalo to na nádhernej říjnovej večer. Večer se stříbrnými čaranci asteroidů, večer s mléčnou mlhou v údolí a večer kdy je odtud vidět i špička Eiffelovy věže. Srkali jsme polívku z ešusů a to srkání byla vlastně jediná řeč kterou jsme za celý večer vedli. Všechno tady, mezi námi, bylo už stejně dávno řečeno a ticho bylo výřečnější než nějaké nucené tlachání. Byli jsem za ty léta do sebe tak nějak všichni vrostlí, byli jsme tak všichni stejně prouzení kouřem, promoklí stejnými kapkami deště a popajsaní stejnými šlahouny kopřiv. Znali jsme se všichni od základní školy. Viděli jsme se s mezerami po mlíčných zubech, po návratu z prvního rande, v předklonu při zvracení na prvním bigbítu a na pohřbech rodičů a prarodičů. Vlastně jsme byli dobrá parta. Tři mušketýři, kteří byli taky čtyři. Po letošku už pět. Já, Meko, Mrkváč, Vořech a vlastně teď i ... „Ty vole, chybí nám tu Lumírek“ zaječel jsem a ešus mně spadl i s těmi houbami, co jsem si nechával na úplnej konec, do ohně.

Ráno začalo pršet. Pěkně hnusně pršet.

Celou zimu jsme na Sedmihorí nejeli. Taky proč? Bez Lumírka by to nestálo za nic. Celou

dobu bychom stejně jen zírali na prázdné místo v kamenném kruhu u ohně a přemýšleli, co se kde ve tmě pod našima nohama děje za mrzutosti. Uvažovali jsme v hospodě, že by šlo vyrazit do Domažlic do nemocnice a nebo se podívat po místních hřbitovech, kde jsou čerstvé kytky. Ale jak by nám potom bylo uvnitř, když by jsme zjistili, že za tím stojí Lumírek. Koncem března už jsme nevydrželi. Mrzlo stejně jako loni a to nám dávalo sílu. Z Mezholez až k rybníku byla silnice jeden led a cesta od hráze na planinu hned ledy dva. Do kempu jsme přišli s třísky bolavými jako po prvním bruslení a rozdělali oheň. Díra po Lumírkovi na nás civěla smutně a bolestivě jako díra po čerstvě vytržené stoličce.

Motor auta dole v údolí nešlo přeslechnout. Někdo mu dával dole pod kopcem pěkně pod ocas. Lépe pod klikovou hřídel. Pištění klínového řemene bylo slyšet až sem a ten neznámý měl hodně těžkou nohu. A určitě i plný ruce řízení. Podle našich propočtů měl zvuk motorů slábnout a zcela zmizet jak auto vjede do zatáčky za hrází. Místo toho ale kvílivý řev motoru sílil a ke všemu se podivně zachrchlával jak nestačil chytit dech na stoupající cestě. Vstali jsme od ohně a vyhlíželi světlo, které co chvíli prořízne oblohu nad naší hlavou, jak bude auto stoupat po serpentínách až sem k nám. Mrkváč přiložil pár nových větví do ohně a vyčistil prázdnou jamku mezi kameny. Věděli jsme, že se vrací Lumírek.

*Jan Valeš JEŇÝK, Holýšov
1. místo v próze oldpavců*

Listina

Nemohlo to padnout na nikoho jiného. Jasně jak dnešní poledne nad Choustníkem. Do hospody U Upírky to mohou být tak tři kilometry, naštěstí vesměs z kopce. A o Sapěrovi všichni víme, že má snad troje plíce. Pokus o resuscitaci polovodičového zmetka žádný úspěch nepřinesl – pokud kdy do těchto končin signál vstoupil, dávno již zavelk k ústupu. My ale signál vyslat nutně potřebovali!

Ten první vyslal Loudův tulácký přítel von Brix. Ač mezi nalezcí z vůle Loudovy aristokrat, směsku štěkání, kňučení a vytí vydal zcela nešlechtickou. Vzbudil jí ale pozornost Hopa dosud se v závětří tiše oddávajícího kochání nad zdánlivě nekonečnou zelenou střechem Tábořské pahorkatiny. Ten vyňal z úst čerstvě naládanou lulku a s v obličejí vepsaným „šlechtic – jó?“ se nadechl k přednášce o vybraném chování. Nedošlo na ni. Ani jeho následný řev neměl s noblesním chováním šlechtice vůbec nic společného. U něj to ovšem bylo naprosto v pořádku – šlechticem nebyl z vůle nikoho nebo svůj původ důsledně tajil.

Melu už vážně z posledního. Potoky potu na zádech již dávno protrhly veškeré hráze a sli-

ly se v jediné slané jezero, v němž jsem utopil nejenom košili. Vytahané, podivně šimpanzí ruce se třesou. Neovládám je. Nereaguji. Nejsou mé. V plicích se chystá exploze. Zato pumpa! Ta jede! Ve spáncích tupé T-DU, T-DU, T-DU. Valy obočí padly. Řeka potu se přes ně převálila jako by ani nebyly. Šípky všech lučištníků našly terč v mých očích. Švadleny celého světa se spojily a odložily jehly. Hřbet ruky vystřelil, ale jenom pot rozmazal po tváři. Šílený kotelník se odporně zašklebil, otevřel dvířka kotle dokořán a nabral plnou lopatu... Rozvibrovaná kolena padla do prachu. Hlavou jen letmý záblesk: námaha...? strach...?

Ležím na zemi a necítím bolest rozbitých loktů. Nevnímám tíhu na zádech. Jen desivé chrrrrrrr-rríí za hlavou. A funění. Hop! Boj je to nerovný, přece však úspěšný. Teď je to jeho náklad. Teď lije z něj. Z brunátně rudého obličejce vytřeštěně vystupují jindy tak klidné oči. Toužebně hledí do dále před sebou a do lesního ticha ječí své otázky: KDE JSOU? KDE SAKRA JSOU?!!

Ani Hopova, ani má postava se nedají s Loudovou srovnávat. Jistěže, Loudova přezdívka je výstižná. Jídlo ovšem představuje onu pověstnou čestnou výjimku. A pod tou horou masa

teď Hop funí a kleje a prosí a doufá a přísahá. Na zádech se mu nekoordinovaně kymácí Loudův kapkami studeného potu orosený, zažloutlý, jakoby voskováním papírem pokrytý obličej, z jehož promodralých oschlých rtů vychází ono podivné chroptění. Z pomalu (tak strašně pomalu!) se blížícího houkání je jasné, že Sapér se k telefonu probil. Jedou! Jedóóó! Naprosto vyžděšení z Loudova stavu, naprosto mimo z našich znalostí první pomoci. Plní obav. Pomohl panický transport? Nebo spíš ublížil?

Modrá.

Modrá je dobrá.

Dokonce i když tak protivně bliká do očí...

Mladý uhlažený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami si v zrcadle výtahu srovnal kravatu a vystoupil v sedmém patře prosklené moderní budovy Zdrojů. Vydal se dlouhou chodbou a bez povšimnutí postupně míjel dveře s nápisy DISCO, SKINHEADS, HOROLEZCI, POLICIE, BÁSNÍCI A SPISOVATELÉ, MODELKY, NOVINÁŘI a zastavil se až u dveří s mosaznou cedulkou TRAMPOVÉ. Decentně si odkašlal, stejně decentně zaťukal a vešel.

Porada dnes začala jako obvykle přesně v deset. Mladý uhlažený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami rozevřel luxusní kufřík a vytáhl z něj v kožených deskách uloženou Listinu.

„Já mám dnes jen dvě věci,“ pravil, když se po zhruba patnácti minutách dostal ke slovu, směrem k jinému – staršímu – uhlaženému pánovi v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami, který seděl v čele podlouhlého stolu. Ten jej sotva znatelným pokývnutím hlavy vyzval, aby pokračoval.

„Podařilo se mi domluvit přestup. Kuby. Mladá holka, nadějná. Slušně válí na kytaru, uzlovat umí, oheň rozdělá i po dešti. Dřív jezdila do Předboře na tábory, teď je u Folkáčů. Ale víte, jak to tam teď mají. Lepší léta pryč a nová vlna v nedohlednu. Tenhle víkend na potlachu na Klejnotech bych ji mohl uvést.“

„Nepřipadá v úvahu. Máme plno.“

„Ale demografický vývoj u trampů...“

„Vím jak vypadá. Znáám ten graf. A vy své předpisy jistě také.“

Mladý uhlažený pán zabodl ukazováček do Listiny a zoufalým hlasem řekl: „Nejblíží okénko mám teď až za patnáct měsíců! Vyfouknou mi ji Koňáci, chtějí ji Basketbalisti a všera stálo před jejím domem auto od Opilců...!“

„Ten druhý problém?“ nedal se obměkčit starší uhlažený pán a otázkou uzavřel tento bod.

„Nějaký Louda,“ rezignoval mladší. „Všera. Ale v Listině ho nemám.“

„Ten bude v pořádku. Jen pouhá epizoda. Omyl chlapců v terénu.“

V půl jedenácté porada skončila. Mladší uhlažený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami si dal záležet na skládání v kožených deskách uložené Listiny do svého luxusního kufříku. Když v pracovně osaměl se starším uhlaženým pánem, vytáhl z kapsy svého skvěle padnoucího saka obálku a lehce ji posunul po stole.

„Možná byste to nějak mohl...“

Byl to jen krátký okamžik. Pouhý záblesk ve tváři staršího uhlaženého pána. Dobrý pozorovatel by si ovšem i tak všiml, že jeho mimické svalstvo ještě neodumřelo.

„Možná bych *opravdu* mohl...“

Poslední autobus z Plzně sem přijíždí před půlnocí. Do soboty zbývalo velké ručičce na kostelních hodinách sedm slepičích, když mě s mou společnicí vyplivl autobus na manětínské náměstí a odhrkal po kostkách do Nečtin. Je před námi nekonečný krpál nahoru na Klejnoty, ale na to se teď dá snadno zapomenout. A nejlíp to jde U Eretů! Ještě se tam svítí – a dnes ještě dlouho bude. Je slyšet kytary a hlahol narvané hospody. A starý pan Eret, ten kšeftu rozumí.

„Ahóóójí!“ zaburácela zadní řada sražených stolů, sotva jsme vešli. Není pochyb, přijeli jsme v nejlepším.

„Tak přecééé! Přecééé ji přiveéz!“ haleká rozparáděný Sapér a sápe se k dámě. „Ty budeš Kubýý, víd? Frantóó, Františkúúú, Kuby se chce zapsáát!“

„Víš něco o Loudovi?“ zeptal se Hop polohlasně. Sapér přesto otázku zaslechl a na pár prchavých okamžiků vystřízlivěl. Hostinský se již stihl vyptat, co si dá slečna a zkušenými pohyby doplnil známou duhu na tácku o novou barvu. Táček teď obratně navádí k hladkému přistání.

„Volal jsem tam. Má dvojitý bypass a operace dopadla dobře. V neděli se u něj stavím,“ odpovídám.

Sapér se usměje a vrací se zpět: „Na Kubýýý!
Na Loudúúú!“

„Na Kuby!“

„A na Loudu!“

„Tak na zdraví oběma!“

„Oběmááá? Snad všéém!“

Vystoupili jsme z autobusu, stihnu zašeptat něco hřejivých slůvek do Kubyna ušního boltce a doručit jí polibek. Byl bych dal repete, ale přijela tramvaj jedoucí k nemocnici. Musím Loudovi poreferovat jak dopadl potlach, jak parta přijala Kuby, že Sapér měl ale fakt hodně zlou sobotu a že ho všichni pozdravují.

Na pooperačním se s vizáží trampíka, o víkendu řádně použitého, cítím dost nesvůj. K mé úlevě se dveře sesterny otevrou vzápětí a vyjde z nich korpulentní sestřička. V duchu se usmívám... Louda je mezi svými!

„Vy jste příbuzný?“

„Za ta léta...?“ ptám se sám sebe v duchu a neváhám vyslovit: „Ano!“

„Operace proběhla bez problémů, pane. Ty přišly včera večer. Embolie. Je mi to moc líto. Tady pan doktor vám vše vysvětlí...“

Mladý uhlažený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polo-
botkami si v zrcadle výtahu srovnal kravatu a vystoupil v sedmém patře prosklené moderní budovy Zdrojů. Vydal se dlouhou chodbou a bez povšimnutí postupně míjel dveře s nápisy DISCO, SKINHEADS, HOROLEZCI, POLICE, BÁSNÍCI A SPISOVATELÉ, MODELKY, NOVINÁŘI a zastavil se až u dveří s mosaznou cedulkou TRAMPOVÉ. Decentně si odkašlal, stejně decentně zatukal a vešel.

Porada dnes začala jako obvykle v deset.

Přesně.

*Václav Stričko – VAŠÝK, Praha
2. místo v próze nad 23 let*

Duben

Jsem zem
Vrásky cest mi zapři,
s volností se bratřím
pod nebem

Jsem zem
a buben dubnu
dunivě dme se
životem

Jsem zem
schoulená jak žena
touhou obnažená
nad ránem

Jsem zem
zubožená v chladu
Smrti bytí kradu
poupětem

Jsem zem
požehnaná krví
vsáklé do mé mrvy
pod křížem

Jsem zem
dát věčnost za pár vteřin
stařečky své měřím
dítětem

Jsem zem
a v očích jara
bolavá jsem a ...
mládětem...

*Stanislava Bumbová, České Budějovice
2. místo v poezii oldpsavců*

Bráškové

Z mračna prachu se vynořil obrovské nárazník a zastavil těsně před palcem, nastaveným nedbale v jeho cestě. Zaklonil jsem hlavu. Z okýnka na mě bez zájmu civěl zarudlej ksicht, lemované shora vybledlou zmijovkou, zdola fousatým bordelem a probodnuté dvakrát lomenou vlčkovkou někde v místech, kde mají Evropani pusy.

„Ty krávo... folklór...“ škytnul za mejma zádama Rony.

Zapomeňte na řeči o drsný Sibiři. Počasíko je tu touhle dobou stejný jako u nás na začátku podzimu. Za zadkem vám nevěštlí zvonky stovek vyfešákovanejch papouchů na super kolech, jednou za tejdén potkáte maximálně bábušku s nůši chrastí a z vesnice dole pod kopcem zní polední zvony místo kdákání vlezlýho Family Frostu. Trampskej ráj...

Jenže na druhou stranu – Sibiř, to zní drsně. A my dva s Ronym tomu hodláme ještě přidat. Prostě už nechcem bejt benjamínci, otloukánci, podrzusárnísti a vůbec přehlížený greenhorni. Rozhodli jsme se vydobýt si v osadě respekt. Takže po našem vyprávění budou šerifovi a spol. vstávat vlasy hrůzou na hlavě, to si piš-tě. Uslyší o zhmotnělým lesním zlu, tajemnejch osadách, kde by Gogol mohl sbírat mrtvý duše hráběma, bitkách s medvědem i drsnejch pitkách s domorodcem.

Mužik na nás furt bez hnutí vejral.

„Myslíš, že tady lidi chápou, co znamená stop?“, syknul jsem někam tam, kde jsem tušil Ronyho ucho.

„Nech to na mně,“ vyprsil se a pokročil vpřed.

Ne, že bych nevěřil v jeho lingvistický schopnosti, ale pochybuju, že se ruština od naší mateřštiny liší jen tím, že se vykašlem na přízvuk na první slabice, zprasíme slovosled a sem tam vymyslíme nový slovo. Rony ten pocit evidentně neměl.

„Dobryj den. My tak asi zíbň kilometrů chceme timgle směrofníkém,“ pronesl bez uzardění.

Pokud tu nákladáky neřídí sochy, řek bych, že mu ten maník nerozuměl ani prd.

„Uhni, diplomate, zkusim to sám.“

Podíval jsem se soše zpřima do očí a promluvil jak mi zobák narost. Teda skoro.

„Ahoj. My támhle s tebou,“ ukázal jsem dál po cestě.

Mezi fousama se rozevěřela úzká průrva. Asi úsměv.

„Da! Pojechali!“

Oběhli jsme nákladák a vydrápali se do kabiny.

„Vásja,“ pravil ten dobrý muž a stisknul mi ruku. Jeho táta musel bejt golem. Zamaskoval jsem slzu, jež mi vytryskla, a v rámci možnosti pípnul svý jméno.

„A mně říkaj Rony,“ zamával jen tak zběžně ten zbabělej skunk a pohodlně se rozvalil.

„Vy odkuda?“ zapátral Vasja po našem původu.

„Jsmo Češi. Odtud na zachód. Znáješ? Měl bys... Kdysi jste nás osvobodili a pak se z vás vyklubali pěkný prevítí, co se k nám na padesát let nakýblováli. Ale to už je dávno. Teď můžem bejt kámoši, protože to všichni chcem a nikdo nám to nedává befélem, panimáješ?“

Nevim, jestli se mi to jen zdálo, ale ten dobráček škleb, kterej mě celkem uklidnil, když jsme nastupovali, na chvíli zmizel.

Jeli jsme slabou půl hodku. Z těch původních sedmi kiláků se sice stalo takovejch dvacet, ale co, les támhle vypadá vo moc líp, než ten, kterej jsme měli vyhlídnutej z minulýho kopce. Navíc to vypadá, že je kousek od něj nějaká vesnička a to by v tom byl čert, abysme rusky neuměli říct aspoň „voda“ a „chleba“. Jenže to všechno byly vlastně zbytečný úvahy. Vasja měl s náma jiný úmysly...

Nebyla to vlastně ani vesnička. Jen čtyři chalupy v uctívý vzdálenosti od sebe. Zastavili jsme u tý nejbližší k lesu, od kterýho nás dělilo jen malý pole a pahorek kousek za ním. V září zapadajícího slunce se na něm zalesknul kříž. Tehdy jsem mu pozornost nevěnoval. Možná proto, že Vasja už nesl stakany a v nich to nejslavnější, co matička Rus nabízí. Za hodinku bylo úplně jedno jakou řečí kdo mluví. Tle-mili jsme se jak pominutí. Skákali si do řeči,

překřikovali se a valili jednu historku za druhou. A když se z hodinky staly dvě, tři a pak kdo ví kolik, byl jsem to já, kdo už těm dvěma nestačil, zažvatlal „brounoc“ a odvalil se do chalupy. Vasja s úsměvem koukal, jak vrávorám ke dvěřím a vesele za mnou pokřikoval něco, čemu jsem nerozuměl.

Rozhlížel jsem se v malý světničce, kam že bych složil znavený tělo, když jsem ucítil, že nejsem sám. Otočil jsem se a díval se do nejhlubších očí, který kdy na týhle planetě mrkala na českýho trampa. Odhrnula si z čela záplavu zlatejch vlasů a vzala mě za ruku. Zavřel jsem oči a všechny ostatní smysly se rozeřvaly...

Druhej den ráno jsem seděl na zápraží. Nazutej do dřeváků jsem si pískal tklivou melodii a lebedil si, že je mi fakt charašo. Odněkud se vymotal Rony a mrsknul po mně zabalenej pingl.

„Tak půjdem, ne?“

Vysvětlil jsem mu, že jsem v noci konečně našel sám sebe, založil rodinu a právě hodlám sepsat dopis rodině ve staré vlasti, osvětluji-

cí mé pohnutky a touhu strávit plnohodnotný zbytek života v této pozeňnané krajině.

„Půjdem“, řekl tiše a jeho oči byly... dospělý. Věděl víc než já...

Nebyl nikdo s kým bysme se loučili. A nebyl nikdo, kdo by mi řekl zůstaň. Přehodil jsem botky, nahodil bágel a vyrazili jsme k lesu. Rony mě vedl bez zastávky k pahorku a kříži na něm. Ukázal na něj.

„Nevim, co řekla ona tobě. Ale vim, co řek on mně. Ví moc dobře, kdo jsme, odkud jsme přišli a jakou řečí mluvíme. Slychával ji často. Je to otázka krve a ty jsi udělal, cos udělat měl. Teď musíme jít.“

Bílá růže trochu kryla pečlivě udržovanéj nápis, kterej hlásal, že na tomhle místě padl v boji proti bolševikům kpt. Matěj Hásek, příslušník druhýho pěšího pluku Jiřího z Poděbrad...

Říkali si bráškové – čeští legionáři...

*Jaroslav Pagáč – JAROOŠ, Praha
3. místo v próze nad 23 let*

Svědomí

jak přízrak
který se plíží z ohně dýmu
a hlasem vědomí
ti říká
Jdi se přiznat
jako by hrál
na prasklou okarínu

Nač litovat
vždyť nikdo nevrátí ti jízdné
radší se spakovat
a sbohem být
než ticho do uší tě řízne

...

A prázdná dlaň
to stigma samoty
ti vykrvácí
na boty

*Jitka Bílská STRÁŠA, Nové Město nad Metují
3. místo v poezii oldpsavců*

Dlouhý vandr s Trapsavcem (TRAPSAVEC - TRAMPSKÝ PSAVEC)

Ačkoliv první ročník Trapsavce se uskutečnil v roce 1971, na popud Vlasty Štefanové – Briggi, má letos Trapsavec „teprve“ půljubilejní 35. ročník. Nucenou přestávku v letech 1976 až 1979 měla na svědomí tehdejší StB, které se nelíbilo, že existuje akce takového rozsahu a není organizovaná a hlavně kontrolovaná žádnou z tehdy povolených organizací.

Brigginin nápad uspořádat literární soutěž pro trampy byl jedním z prvních svého druhu a díky pomoci Zdeňky Čepelákové, která redigovala rubriku Z údolí a v Obraně lidu a začínajícímu Trapsavci osonovala v této rubrice dostatečný prostor, byla odezva víc než slušná. Hned napoprvé došlo 186 povídek a básní.

Již na druhém ohni se začala formovat slavná psavecké smečka, která v nejrůznějších (hlavně generačních) obměnách provází soutěž dodnes a setkává se i během roku na vandrech, koncertech, či trapsaveckých slezinách.

Po již zmiňovaném zákazu se v roce 1979 soutěž podařilo obnovit a to za vydatné pomoci Honzy Dobiáše z redakce Mladého světa. Tehdy byl zároveň i vydán (jako příloha MS) první tištěný sborník s výběrem nejlepších povídek a básní z prvních pěti ročníků. Dnes to vyzní jako normální věc – tištěný sborník – ale v době tuhé normalizace bylo objevení sbírky plné trampské tvorby, vydané ve velkém nákladu tak trochu zázrakem. V letech – kdy byly trampské časopisy již několik let zakázány, VB dělala zátahy na trampy v lese i na nádražích a ona slavná éra trampského samizdatu, kdy během několika let začali trampové inspirovaní Houlovým a Rikiho Dýmem vydávat na koloni desítky trampských časopisů, měla teprve přijít.

Počet příspěvků pomalu rostl, okruh psavců se zvětšoval, až se při desátém ročníku v roce 1984 Briggi rozhodla, že v nejlepším se končí. Tehdy byli na slavnostním ohni vyhlášeny a odměněni nejúspěšnější autoři krátké historie Trapsavce a v Mladém světě vyšla pěkná příloha s trapsaveckou tvorbou.

Od jedenáctého ročníku se vedení soutěže ujala brněnská dvojice Milan Ploch – Belmondo a Vířa Obůrka. Díky další propagaci v Mladém světě, Mladé frontě, na různých trampských akcích

a jakému si trampskému „obrození“ prožíval Trapsavec zlaté časy a bylo to znát i jak na počtu příspěvků (historického maxima dosáhl v roce 1986, kdy došlo 796 povídek a básní), tak i na jejich dalším rozšíření, neboť v té době právě vrcholila již zmiňovaná éra trampského samizdatu a prakticky ve všech těchto časopisech se objevovali dílka z Trapsavce. Dá se totiž i říci, že i většina vydavatelů těchto časopisů byla více či méně spojena s Trapsavcem.

V této době rovněž začínají pravidelně vycházet sborníky vítězných prací Trapsavce a tento stav trvá dodnes.

V roce 1990 přichází do čela soutěže Věra Malátková – Teta Věra z České Třebové a i přes její upřímnou snahu dochází v následujících letech k pozvolnému útlumu, který je z velké části způsoben nejen poněkud nešťastným směřováním soutěže mimo tramping, ale i novou společenskou situací po listopadu 1989 – otevřelo se spousta jiných možností k psavecké realizaci a i trampové mají najednou nějak méně času...

V roce 1995 se Trapsavec stěhuje do Náchoda, do společného opatrování Juana a Atky Hlavatých. Juan jako pamětník samotných počátků soutěže vrací Trapsavce zpět do původního směru a i přes problémy spojené s jejich „zeměpisnou odloučeností“ úspěšně drží následujících pět ročníků.

Na přelomu let 1999 a 2000 dochází k dalšímu předání Trapsavce a to Draculei a Tonyemu, kdy došlo k oboustranně výhodnému propojení Trapsavce a Avalonu.

Vznikla Edice Trapsavec, občasník Řádky (trapsavecký časopis), asi dvaceti trapsavcům a trapsavkyním byla od té doby vydána sbírka či kniha, zvýšil se náklad sborníku a Trapsavec se zpátky vrátil na stránky většiny vycházejících trampských a tábornických časopisů v Čechách na Moravě i na Slovensku. Zároveň trapsavecké povídky a básně dostávají čím dál tím větší prostor na internetu, například na Folktime – stačí si dát do vyhledávače slovo Trapsavec...

V letošním roce se pořadatelský tým rozšiřuje o Pavlís ze Strakonice a dá se přepokládat, že to nebude jediná posila. V posledních třech letech

totiž opět nastává jakýsi útlum v počtu posilacích prací, ale přesto doufám, že se vše vrátí zpět do normálu. Trapsavec si to totiž zaslouže neboť:

Přes 10 000 povídek a básní od asi (přesné počty už asi nikdo nezjistí) tisícovky psavců a psavkyň bylo posláno za těch 35 ročníků a to už je pěkná hromada. Dokonce existuje vtip, že poslední oheň Trapsavce bude zapálen pouze z těchto příspěvků.

Inspirovány Trapsavcem vznikly i další trampské literární soutěže jako třeba Trampská soutěž (dnešní Trasa), Soutěž Severky, Strup, Soutěž hororů, Dřevěný Šosák, Dřevěná huba a Dřevěný totem, Brdský pražec, Soutěž dobrodružné povídky, Tramp a dítě, Soutěž T.O. Anity a další.

Kolem Trapsavce se utvořila parta lidí z nichž mnozí během následujících let vydávali a psali (nebo stále píší) do různých trampských časopisů, pořádali a pořádají trampské akce, festivaly a dělají spoustu dalších aktivit. kromě výše zmiňovaných organizátorů Trapsavce to například byli a jsou: Tapi, Houla, Riki, Sint, Baronka, Señor, Kavče a Jerry, Strunka, Vokoun, Lišák, Madelaine, Stráša, Waki, Hanka Hosnedlová, Aki, Marta Bílková, D'Ady, Georgina, Jarooš,

Mývala, Farář, Kutloch, Fili, Fredy, Billíček, Cimbura, Čepek, Rebelka, Fenik, Šklíba, Ještěr, Cais, Mírek Valina, Timo, Hadži, Mlha, Bolek, Šílená, Čára, Miloš Hlávka, Jeňýk, Skiska, Pavlík, Roy, Akéla a další spousta lidiček.

Trapsavec (společně s trampskou písničkou) se díky široké publicitě stal i pro spoustu „netrampů“ jakým si upozorněním, že tramping není jenom „vo chlastu a kradení slepic“, ale i o něčem víc.

O Trapsavci by se toho dalo napsat mnohem víc – příběhy které se staly, někdy už i skoro legendy, krásně by se dala rozpitvat historie, výsledky u VB, průsery, zážitky z trapsaveckých ohňů i slezin, ale na to všechno by asi nestačil obsah celého tohoto sborníku.

Ale bylo by to zajímavé čtení, jen co je pravda. Zatím však musí stačit pouze tyhle dvě strany. Pokud někomu přišly příliš chlubit, tak se omlouvám, ale Trapsavec se opravdu má čím chlubit.

Tony

P.S.: Asi nejucelenější informace o historii Trapsavce, spojené s množstvím fotografií a příběhů najdeš na Kavčinych stránkách **www.trapsaveckydenicek.cz**

TRASA 2009 - výsledky XVI. ročníku

O víkendu 18.–20. září 2009 se poblíž Ledče nad Sázavou kromě výsledků tramské literární soutěže Trapsavec vyhlášovaly také výsledky výtvarně zaměřené tramské soutěže Trasa.

Letos oproti předešlému roku vzrostlo množství zaslaných příspěvků o 42 % a tak měla porota složená z fotografů Václav Kappel – Monty a Jeremy Taylor z čeho vybírat. Letos své fotky, novoročenky, zvadla a diplomy nenechalo doma ležet bez povšimnutí padesát dva lidiček, ve čtyřiceti jedna případech šlo o fotku a v jedenácti o grafiku. Ale konec dlouhých řečí, tady jsou výsledky:

Dědek-fotograf (hlavní cena)

PF 2009 – Šlápi

Kategorie fotografie, téma Zeleno

1. místo: Sestry v zeleni – Haluz
1. místo: Ufounovy tykadla – Hopity
2. místo: K brehom Ameriky – D'Ady
3. místo: Čas – Michaela

Kategorie fotografie, Volné téma

1. místo: Až nahoru – Kregan
2. místo: Kořen – Azo
3. místo: Pekelník – D'Ady
3. místo: Večerná Lúka – Haluz

Ostatní tramská grafika

(zvadla, PF, vtipy, diplomy, dopisní papíry, pohlednice, camrátko)

1. místo: PF 2009 – Šlápi
2. místo: Zvadlo na potlach – Šlápi
3. místo: Trempoměрка – Šlápi

Divácká cena (putovní vlajka)

Až nahoru – Kregan

Všem vítězům gratulujeme!

35. TRAPSAVEC 2009

Sborník 35. ročníku tramské literární soutěže

Grafická úprava: Hana Dohnálková – Štěhně

Foto na titulní straně: Archiv Trapsavce

Obálka: Iva Spurná – Draculea

Redakce: Petr Náhlík – Vokoun, Michael Antony – Tony

Vydalo: Sdružení AVALON v září 2009 jako svou 96. publikaci

Kontaktní adresa: Sdružení Avalon, Komořanská 87/13, 143 00 Praha 4

E-mail: puchejr@volny.cz

Naše webové stránky: www.sdruzeni-avalon.cz